Перекладач: Л. С. Первомайський

Клеопатра

Цариця голосом і зором
Бучний ожвавлювала пир.
Вславляючи всевладну хором,
Визнаючи в ній свій кумир,
Всі тислись до її престолу,
Та враз над чашею з вином
Замислилась вона й додолу
Схилилась різьбленим чолом.

І пишний пир немов дрімає,
І все, чекаючи, мовчить...
Та знов вона чоло здіймає
І починає говорить:
"Вслухайтеся: я нині маю
Між нами рівність поновить.
В моїм коханні втіхи раю,
Блаженство можна вам купить.
Хто до торгів жаги приступить?
Свої я ночі продаю.
Озвіться: хто між вами купить
Життя ціною ніч мою?"

Вона рекла. Юрба в мовчанні,
І в хвилюванні всі серця.
Та Клеопатра вже в чеканні
З холодним викликом лиця.
"Я жду,— звіщає,— згоду дайте!
Чи ви б тепер хотіли пріч?
Було вас досить; починайте,
Купуйте насолоди ніч!"

Своїх поклонників обводить
В погорді зором мовчазним...
Враз із рядів один виходить
І двоє інших вслід за ним.
Хода смілива, світлі очі.
Звелась цариця серед них.
Звершилось: куплено три ночі,
І ложе смерті кличе їх.

І гордий голос знов возвисила цариця:
"Нащо тепер мої вінець і багряниця!
Мов проста найманка, на ложе в цій добі
Зійду і послужу, Кіпрідо, я тобі,
Нечувані дари знесу в твої чертоги.
О боги пекла, ви вчувайте, грізні боги,
Підземних острахів і тьми сумні царі!
Я обіцяю вам: до світлої зорі
Володарів моїх останні побажання
І чаром ніжності, і тайною лобзання,
Коханням сповна я слухняно напою...
Коли ж з-поміж завіс в хоромину мою
Аврора зазирне,— хай свідчить ця порфира,
Їм зітне голови уранішня сокира!"

Поблагосло́влені десницею жерця,
Із урни жереби виносять вість кінця.
І перший Аргілай, клеврет Помпея смілий,
Порубаний в боях, в походах посивілий.
Презирства зимного не зніс од жінки він
І перший виступив, війни суворий син,
Рокованих утіх спізнати насолоду,
Як сміло виступав на славний клич походу.
Крітон за ним, Крітон, той пещений мудрець,
Народжений під небом Арголіди,
Від ранніх днів своїх поклонник і співець

Бенкетів запальних, жагучої Кінріди.
Останній імені вікам не передав,
Незнаний для людей, нічим не знаменитий;
Ледь-ледь юнацький пух, темніючи, вкривав
Його сором'язні ланіти.
Вогонь жаги в його очах палав,
В його лиці кохання відбивалось,
Він Клеопатрі лиш свій подих віддавав,
І мовчки довго ним цариця милувалась.